

Ce am fi putut fi?

Dennis Priebe

Toți adventiștii de ziua a șaptea sunt de acord că anii care s-au scurs între 1888 și 1900 au reprezentat o perioadă foarte semnificativă pentru Biserica Adventistă. Dar perspectiva din care este făcută această evaluare diferă mult de la interpret un la altul. Eu cred că, datorită deciziilor luate în această perioadă, întreaga istorie a Bisericii Adventiste a urmat un curs diferit. Foarte adesea, considerăm că subiectul cel mai important al acestor ani a fost neprihănirea prin credință, și, într-adevăr, așa este, dar adevărata semnificație trece cu mult dincolo de domeniul dezbaterilor teologice, cuprinzând și modalitățile în care urma să fie dusă mai departe lucrarea bisericii. Biserica în care trăim astăzi a fost afectată într-o mare măsură de deciziile luate cu o sută de ani înainte.

În cele ce urmează, vom realiza un studiu istoric al câtorva evenimente specifice care au avut loc în Adventism de-a lungul ultimei sute de ani. Speranța mea este că, în timp ce parcurgem aceste momente cruciale ale istoriei noastre, vom învăța lecții cu să ajutorul cărora să putem evităm repetarea greșelilor făcute de oameni bine intenționați. Scriptura prezintă cu conștiinciozitate greșeli ale unor oameni credincioși cu scopul ca generațiile următoare să nu repete. Speranța mea este că și noi putem învăța din greșelile făcute în istoria adventistă, astfel încât, pe măsură ce ne pregătim pentru revenirea iminentă a Domnului nostru, să luăm decizii mai bune.

O evaluare inspirată

La scurt timp după evenimentele din 1888, Ellen White a cugetat la ceea ce se întâmplase la Minneapolis. Manuscrisul 30 din 1889 poate fi găsit în [The Ellen G. White 1888 Materials](#), paginile 352-381. Acea perioadă a fost foarte dificilă pentru Ellen White, iar ea și-a exprimat foarte clar frustrarea și dezamăgirea. „Am trecut prin cea mai dureroasă încercare a vieții mele, deoarece, din acest moment, încrederea pe care am avut-o până acum, că Dumnezeu conduce și stăpânește mintea și inima fraților mei, nu a mai fost aceeași. Când am primit invitația: ‚Sora White, dorim să participi la întrunirea noastră; influența ta este necesară’ am

simțit că nu trebuie să mă gândesc la preferințele sau la simțămintele mele, ci să mă ridic prin credință și să încerc să-mi fac partea, lăsându-L pe Domnul să îndeplinească lucrarea care era absolut necesară. Acum, asupra mea apasă o povară mai mare. Din acest moment, trebuie să privesc numai spre Dumnezeu, pentru că nu mai îndrăznesc să depind de înțelepciunea fraților mei. Văd că ei nu apelează întotdeauna la Dumnezeu pentru a fi sfătuitorul lor, ci așteaptă să fie conduși într-o mare măsură de oamenii pe care i-au așezat în fruntea lor în locul lui Dumnezeu”.

Putem simți puțin împreună cu Ellen White în experiența aceasta? Înainte de acea dată, ea fusese de acord să răspundă la solicitările conducătorilor bisericii, respectând în mod tacit îndrumările privitoare la locurile în care trebuia să vorbească și să lucreze. Dar acum, nu mai putea continua să accepte deciziile lor chiar atât de ușor, deoarece ei ascultau de oameni în loc să asculte de Dumnezeu. „La adunarea de la Battle Creek (în 1889), am încercat să-mi explic cu claritate poziția, dar oamenii care ar fi trebuit să stea alături de mine, nu mi-au adresat nici un cuvânt ca răspuns. Am declarat că la Minneapolis am rămas aproape singură. Am stat singură înaintea lor în timpul conferinței, deoarece lumina pe care Dumnezeu a considerat de cuviință să mi-o încredințeze, a fost aceea că ei nu acționau în conformitate cu sfatul lui Dumnezeu. Nimeni nu a îndrăznit să spună: „Soră White, sunt alături de tine. Sunt de partea ta”.

Putem simți durerea pe care o trăia solul lui Dumnezeu pe parcursul acestei perioade critice a Adventismului? Probabil că, cel mai important aspect al anului 1888, nu a fost ceea ce au făcut sau spus Jones și Waggoner, ci atitudinea conducătorilor bisericii față de sfatul dat prin inspirație. Scepticismul și îndoiala aduc întotdeauna un seceriș amar, iar deciziile următoarei decade au fost luate, în mare parte, datorită atitudinii și spiritului greșit al conducătorilor din această perioadă. „M-am simțit profund îndurerată din cauză că frații mei, care mă cunoșteau de mulți ani și aveau dovezile caracterului lucrării mele, aveau să rămână în continuare în amăgirea în care erau și, în loc să mărturisească faptul că au greșit, susțineau aceleași idei false, ca și când ar fi fost adevăruri”.

„Ieșiți de pe cale, fraților. Nu vă interpuneți între Dumnezeu și lucrarea Sa. Dacă, în ceea ce vă privește, nu simțiți nici o responsabilitate față de solie, atunci eliberați calea dinaintea celor care au pe suflet această povară”. Dacă acest mesaj ar fi fost ascultat, cât de multe decizii ar fi putut fi luate în mod diferit de cele care ne afectează până în ziua de azi. Ellen White a înțeles adevărata problemă a anului 1888. „Există o mândrie a părerilor personale, o

încăpățănare care închide sufletul față de ceea ce este bine și față de Dumnezeu. Avertizările au fost disprețuite, harul a fost respins, privilegiile au fost abuzate, convingerea a fost slăbită, iar mândria inimii omenești a fost întărită. Rezultatul este același ca în cazul iudeilor – o împietrire fatală a inimii. Sufletul care se ridică împotriva soliiilor lui Dumnezeu, nu se află în siguranță”. Adevărata problemă a anului 1888 a fost mândria umană și abuzul de autoritate. Ființele omenești vor face întotdeauna greșeli neintenționate, dar, dacă refuză să se schimbe când Dumnezeu le adresează mustrarea, răzvrătirea care rezultă va constitui întotdeauna o pagubă gravă pentru cauza lui Dumnezeu. Acest spirit a prejudiciat în lucrarea Bisericii Adventiste aspecte cruciale, care nu au fost niciodată pe deplin restabilite în următorii o sută de ani.

După aproape un an, Ellen White le-a adresat delegaților Conferinței Generale încă un sfat. Manuscrisul 30 din 1890 poate fi găsit în The Ellen G. White 1888 Materials, pp. 906-916. „Celor în fața cărora stau astăzi, le spun, în temere și iubire față de Dumnezeu, că există pentru noi o lumină mai mare și că prin primirea acestei lumini, vor veni binecuvântări mari. Dar, când îi văd pe frații mei plini de mânie împotriva soliiilor și a solilor lui Dumnezeu, mă gândesc la scene asemănătoare din viața Domnului Hristos și din viața reformatorilor. Cei prin care Dumnezeu își trimite razele Sale prețioase de lumină, au parte de aceeași primire care le-a fost acordată slujitorilor lui Dumnezeu din veacurile trecute. Conducătorii poporului din zilele noastre repetă comportamentul și faptele iudeilor din vechime. Ei critică și ridică întrebare după întrebare, refuzând să recunoască dovezile și respingând lumina trimisă, exact în același fel în care iudeii au tratat lumina adusă lor de către Domnul Hristos”.

„Inima răutăcioasă a necredinței va face ca minciuna să pară a fi adevăr, iar adevărul să pară minciună, și va adopta această poziție, indiferent de dovezile care i-ar putea fi aduse”. Observați că problema aflată aici, nu este acceptarea unei erori, ci refuzul de a răspunde la dovezile aduse în favoarea adevărului și promovarea propriilor opinii în locul luminii trimise de Dumnezeu. Mândria umană și îndreptățirea de sine au constituit întotdeauna adevărata problemă. „Ei merg pe o cale care duce în întunericul nopții. Ei cred că respectă îndemnul unei rațiuni demne de încredere, dar în realitate urmează un alt domn. În orbirea lor, acești oameni s-au așezat sub conducerea unui domn de a cărui putere sunt total inconștienți. Ei s-au opus unicului Duh care ar fi putut să-i conducă, să-i lumineze și să-i mântuiască”.

„Prin respingerea soliei date la Minneapolis, oamenii au săvârșit un păcat. Ei au comis mult mai mult decât un păcat, deoarece au nutrit ani de zile aceeași ură împotriva solilor lui

Dumnezeu și s-au opus adevărului pe care Duhul Sfânt îi îndemna să-l accepte”. Observați cu atenție efectele cauzate de acest spirit greșit al oamenilor lui Dumnezeu. „Cei care se opun luminii, în cele din urmă, nu mai reușesc să o recunoască. . . . Lumina a fost considerată fanatism și s-a vorbit despre ea ca și când ar fi fost fanatism, ca și când ar fi fost un pericol care trebuie oprit. În felul acesta, oamenii au devenit niște îndrumători care duc într-o direcție greșită”.

În anii care au urmat după 1888, mândria părerilor personale și abuzul de autoritate au determinat conducătorii bisericii să se schimbe călăuzirea lui Hristos cu stăpânirea Satanei, fără a fi conștienți de aceasta. Rezultatul a fost acela că au îndrumat biserica într-o direcție greșită. Adevărata problemă a anului 1888 poate fi rezumată la mândrie și autoritarism.

Cartea scrisă de A.C. Daniells, în 1929, Christ Our Righteousness, este destul de relevantă în această privință. Fratele Daniells, pensionar, fost președinte al Conferinței Generale, reflecta la evenimentele petrecute cu 38 de ani înainte. „În 1888, adventiștii de ziua a șaptea au primit o solie de trezire foarte concretă. . . . În toți acești ani, ei au avut o convingere fermă și au nutrit o speranță întemeiată că, într-o zi, această solie va beneficia de o mare atenție în rândul nostru și va realiza lucrarea de curățire și renaștere, pentru îndeplinirea căreia credeau că a fost trimisă de Dumnezeu în biserică. . . . Este greu de conceput felul în care a putut exista o greșeală de înțelegere și nesiguranță cu privire la dovezile cerești aduse în sprijinul acelei solii. . . . Este evident că aplicarea acestei solii nu s-a limitat doar la perioada Conferinței de la Minneapolis, ci se extinde până la încheierea timpului și, prin urmare, are, pentru biserica din prezent, o însemnătate mai mare decât putea avea în 1888. Cu cât suntem mai aproape de marea zi a lui Dumnezeu, cu atât mai imperativă este nevoia lucrării de curățire a sufletului pentru realizarea căreia a fost trimisă acea solie. . . . Ar trebui să ne așteptăm ca solia neprihănită prin credință, care a fost trimisă bisericii într-o formulare atât de definită, să beneficieze de un loc dominant în perioada de încheiere a marii mișcări de care suntem legați” (pp. 23-26). Din perspectiva fratelui Daniells, solia de la 1888 nu realizase încă lucrarea pentru care fusese trimisă. În perioada dintre anii 1890 și 1900, solia nu a fost acceptată. Aceasta nu poate însemna altceva decât că, deciziile luate în acel timp, nu au fost determinate de un răspuns sincer față de respectiva solie. Noi nu am luat decizii întemeiate pe acea solie, ci provocate de opozitia față de ea. Fratele Daniells și-a exprimat, de asemenea, speranța că, pe măsură ce ne vom apropia de încheierea timpului, solia de la 1888 va ocupa un loc dominant în studiul și experiența noastră. Curățirea sufletului, pe care o realizează această solie, va fi absolut esențială, dacă biserica rămășiței dorește să-și îndeplinească lucrarea în mod triumfător. Ignorând și respingând

punctele cheie ale soliei, nu putem „încheia lucrarea”. Așa cum, în perioada anilor 1890, exista o opoziție deschisă și una ascunsă împotriva soliei, tot astfel se întâmplă și în perioada anilor 1990. Se pare că învățăm foarte greu lecțiile istoriei. Respingerea acelei solii a costat lumea o sută de ani de suferință în plus. Oare vom condamna noi lumea la încă o sută de ani de păcat, prin mândria părerilor personale și prin încăpățânarea noastră, sau ne vom umili inima și vom îngădui ca solia lui Dumnezeu să îndeplinească astăzi în viața noastră, lucrarea pe care nu a putut să o îndeplinească în urmă cu o sută de ani?

Rezultatele practice ale respingerii soliei

Așa cum se întâmplă cu toate soliiile trimise de Dumnezeu, acceptarea sau respingerea lor aduc, pe termen lung, rezultate cu mult mai vaste decât efectele propriu-zise ale soliei inițiale. Prin respingerea soliei de la 1888 au fost comise greșeli suplimentare, care continuă să ne afecteze și astăzi. Dacă ne amintim că adevărata problemă a fost mândria părerilor personale și abuzul de autoritate, nu ar trebui să fim surprinși să vedem cum sentimentele de ofensă și animozitatea se răsfrâng și asupra altor domenii ale lucrării.

Planul lui Dumnezeu a fost ca lucrarea medicală cu cea pastorală să se desfășoare într-o strânsă asociere. Educația sanitară și tratamentele naturale aveau rolul de a deschide calea Evangheliei, pregătind inimile oamenilor pentru a se preda conducerii Domnului Isus Hristos. Dumnezeu a dorit ca, pretutindeni în lume, pastorii și medicii să lucreze împreună în mici clinici și restaurante. Dar în perioada dintre 1890 și 1900, între conducerea lucrării misionare medicală și conducerea pastorală, au început să apară unele neînțelegeri. Dr. John Harvey Kellog era cel mai renumit misionar medical la data aceea, având alături de el mai mulți asociați cu instruire în domeniul medicinei. Treptat, Dr. Kellog a început să fie nemulțumit de conducătorii bisericii. El simțea că aceștia nu practicau cu adevărat principiile reformei sănătății și nu susțineau lucrarea lui. În același timp, A. T. Jones continua să se confrunte cu opoziția deschisă și ascunsă față de solia de la 1888 și, la rândul lui, a început să fie nemulțumit de conducătorii bisericii. Spre sfârșitul deceniului, Jones s-a asociat cu Dr. Kellog în dezaprobarea manierei în care era condusă biserica. Apoi, Dr. Kellog a expus o formă de panteism, iar conducătorii bisericii, îndemnați de Ellen White, au luat o poziție foarte dură împotriva ideilor lui. Legătura dintre lucrătorii medicali și pastori a fost totalmente distrusă, cu simțăminte puternice de suspiciune și neîncredere de ambele părți. Nu este incorect să declarăm că a fost destul de greu să restabilim

acea legătură. Lucrarea medicală și cea pastorală s-au desfășurat în direcții paralele, cu obiective diferite, metode diferite și sisteme de retribuție diferite. Planul lui Dumnezeu pentru lucrarea misionară medicală nu a fost niciodată pe deplin realizat în Biserica Adventistă, cu excepția unor exemple particulare izolate care demonstrează ce ar fi putut fi în întreaga biserică, dacă am fi urmat cu atenție sfatul lui Dumnezeu.

Un alt rezultat al respingerii soliei de la 1888 poate fi observat în domeniul lucrării de educație. La trei ani după 1888, conducătorii au decis să despartă grupul alcătuit din Jones, Waggoner și Ellen White. Ellenei White i s-a cerut să meargă în Australia, ceea ce a și făcut. În timp ce se afla acolo, ea a hotărât să introducă reforma sănătății într-o manieră care nu fusese încă aplicată în Statele Unite. Ea a făcut tot ceea ce a putut mai bine pentru a institui la Avondale un sistem educațional corespunzător celui pe care Dumnezeu i-l descoperise ca model pentru toate instituțiile de educație adventistă. Fratele Sutherland a fost convins că acest sistem educațional trebuie adoptat și în Statele Unite, iar conducătorii bisericii i-au cerut să instituie reformele de rigoare în Battle Creek, Michigan. Sutherland a înțeles foarte bine că reformele respective nu putea fi aplicate în Battle Creek, prin urmare, a început la Barrien Springs, unde se înființase Colegiul Misionar Emmanuel. Timp de doi ani, Sutherland și Magan au încercat să urmeze exemplul de la Avondale în educarea tinerilor. Dar, din diferite motive, nu au reușit, iar în 1904, au demisionat. După multă cercetare și frământare sufletească, au înființat o nouă școală, la Madison, în Tennessee, unde au încercat din nou să pună în aplicare reformele privitoare la educație, pe care nu fuseseră în stare să le instituie în Michigan.

Cu privire la această nouă școală, Ellen White a făcut câteva remarci semnificative: „Lucrarea pe care au îndeplinit-o frații la Madison a realizat, în ceea ce privește prezentarea unei imagini corecte a ceea ce înseamnă o educație multilaterală și completă, mai mult decât orice altă școală înființată de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în America” (Ms. Rel., vol. 11, p. 182). „Dacă ar exista mai multe școli care să beneficieze de o educație similară, noi am deveni, ca popor, o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Solia ar fi dusă rapid în fiecare țară, iar sufletele care se află acum în întuneric, ar fi conduse la lumină” (Ms. Rd., vol. 11, p. 193).

Într-adevăr, în anii ulteriori, școala Madison s-a bucurat de un mare succes și mulți sperau că această școală va putea fi un model pentru toate instituțiile de învățământ adventiste, oferindu-i bisericii posibilitatea de a recupera unele dintre pierderile suferite în perioada dintre 1890 – 1910. Dacă biserica ar fi fost dispusă să-și reorganizeze școlile elementare pe baza

modelului de la Madison, astăzi ne-am fi bucurat de binecuvântările bogate ale unei educații realizate pe deplin după voia lui Dumnezeu. Dar, în loc să procedeze astfel, conducătorii bisericii au ținut la distanță școala din Madison, oferindu-i ajutor puțin și destul de multă opoziție. În loc să modifice programul de educație în toate instituțiile adventiste din lume, biserica a declarat școala din Madison ca fiind „self-supporting school”, adică școală independentă, ceea ce însemna că i se va permite să-și continue nestânjenită activitatea, dar nu avea să devină niciodată un model pentru sistemul educațional adventist. Ca rezultat, nu am avut șansa de a-L vedea pe Dumnezeu făcând lucrarea de educație adventistă, cap și nu coadă.

Conferința biblică din 1952

În 1952 a fost convocată o Conferință biblică mondială a bisericii. la Washington, D.C. La conferință s-au prezentat multe solii excelente, transcrise într-un set de două volume intitulate Our Firm Foundation. Președintele Conferinței Generale a încheiat conferința cu o provocare. „Solia neprihănirii prin credință vestită la conferința din 1888 a fost repetată aici. . . . Iar acest mare adevăr a fost prezentat la conferința biblică din 1952 cu mult mai multă putere decât la conferința din 1888. . . . Lumina îndreptăririi și a neprihănirii prin credință strălucește astăzi asupra noastră mai limpede decât oricând și decât asupra oricărui popor. Întrebarea, ,Care a fost atitudinea lucrătorilor și a poporului nostru față de solia neprihănirii prin credință vestită în 1888? Ce au făcut ei cu privire la ea?’ nu va mai fi rostită niciodată. De acum înainte, marea întrebare trebuie să fie, ,Ce au făcut ei cu lumina privitoare la neprihănirea prin credință, care a fost proclamată la conferința biblică din 1952?’” (Vol. 2, p. 617).

Fratele Branson lega în mod clar această conferință de solia de la 1888. El adresa participanților provocarea de a întreprinde o acțiune semnificativă ca răspuns la solia neprihănirii prin credință care fusese prezentată la conferința din 1952. El sugera că, în loc de a-i condamna pe cei din trecut, trebuie să ne întrebăm ce vom face noi cu privire la cele prezente. Acesta este de asemenea adevăratul scop al articolului pe care îl citiți. Singurul motiv pentru care revedem eșecurile din trecut, constă în dorința de a înțelege modul în care putem evita repetarea lor. Dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a pierdut în anii de după 1888 un teren destul de important, atenția noastră trebuie să se concentreze asupra modalităților în care putem să-l recuperăm. Ce putem face pentru a repara pe cât posibil pagubele produse atunci și pentru a pregăti calea prin care Dumnezeu să-Și realizeze demonstrația Sa finală înaintea lumii și a

îngerilor? Cum putem noi răspunde la solia din 1888, astfel încât binecuvântarea deplină a lui Dumnezeu să poată fi revărsată asupra bisericii rămășiței Sale, cu rezultatul inevitabil al primirii ploii târzii și al vestirii strigătului cu glas tare al îngerului?

Prin urmare, ce a înțeles fratele Branson ca fiind răspunsul corect față de soliele conferinței din 1952? „Suntem angajați într-un efort menit să dubleze numărul membrilor noștri într-o perioadă de patru ani, de la 1 ianuarie, 1950, la 31 decembrie, 1953”. Dublarea numărului de membri constituie un scop admirabil, dar oare în aceasta constă solia de la 1888? Este dublarea numărului de membri calea de a repara răul produs în 1888? Sau solia de la 1888 se referă la umilirea inimii și ascultarea de Dumnezeu în toate lucrurile? Nu vorbește ea despre umplerea noastră cu neprihănirea lui Hristos, așa încât manifestarea ei să devină evidentă în fața lumii?

Ei bine, ce s-a întâmplat în anii de după 1852? Au fost oare promovate noi programe care să aducă succesul bisericii pretutindeni în lume? Da. Am dublat noi numărul de membri? Da. A venit Duhul Sfânt în revărsarea ploii târzii? Nu. Am vestit noi Evanghelia în întreaga lume? Nu. De fapt, la numai patru ani după aceea, în cadrul unor dezbateri serioase cu liderii religioși evanghelici, în străduința de a fi concilianți și de a evita eticheta de „sectă”, noi am sacrificat câteva dintre aspectele foarte importante ale doctrinei neprihănirii prin credință. În loc de a face un pas înainte în lumina deplină a soliei de la 1888, am abandonat în mod public câteva dintre punctele centrale ale acestei solii. Apelul fratelui Branson a fost corect, dar soluția sugerată – dublarea numărului de membri – nu a ținut spre cauzele fundamentale ale eșecului de la 1888. Problema 1888 a fost o problemă a inimii, care nu poate fi rezolvată niciodată prin programe și statistici. Probabil că, asemenea poporului evreu din timpul Domnului Hristos, și nouă ne este la fel de greu să învățăm lecțiile dureroase ale istoriei. Mândria omenească și imaginea publică par să ne absoarbă inima în totalitate, astfel încât nu mai rămâne loc pentru predare și ascultare din iubire. În mod categoric, în perioada anilor 1950, nu ne-am apropiat de înțelegerea semnificației soliei de la 1888 și nici nu am reparat pagubele produse prin respingerea ei.

Adunările anuale din 1973-1974

Adunarea anuală reprezintă cea mai importantă întrunire anuală a Bisericii Adventiste

de Ziua a Șaptea. În 1973 și 1974 au avut loc două asemenea întruniri foarte semnificative. Pentru un scurt timp, la fiecare dintre cele două adunări, treburile administrative au fost lăsate la o parte, iar conducătorii bisericii s-au ocupat de problemele spirituale. Cred că fiecare adventist trebuie să audă apelurile rostite de conducătorii bisericii în cadrul acestor adunări.

La începutul Adunării anuale din 1974, fratele Robert Pierson, președintele Conferinței Generale, le-a adresat delegaților următorul apel:

Domnul s-a apropiat mult de poporul Său în timpul Adunării anuale din 1973. . . . A fost un timp de cercetare profundă a inimii, nu numai în cadrul ședințelor oficiale, ci și acasă și în camerele noastre de hotel. În calitate de conducători, am recunoscut că am împlinit, ca biserică, mult prea puțin din așteptările și dorințele Domnului nostru și ne-am cercetat sufletul, în efortul de a descoperi ce s-ar putea face pentru a pune capăt amânării Domnului și pentru a grăbi venirea lui Hristos.

În timpul săptămânii, mai precis al celor zece zile în care am fost împreună, preocuparea conducătorilor bisericii a fost aceea de a deveni asemenea lui Isus și de a câștiga biruința asupra păcatului în viețile noastre. . . . Atât ca indivizi, cât și ca biserică, am fost chemați la o schimbare de *direcție*, la o schimbare a *accentelor*, la o schimbare a *priorităților*.

S-au schimbat prioritățile noastre în timpul celor doisprezece luni care au trecut, sau au continuat ele să fie în mare parte aceleași de dinaintea întâlnirii noastre cu Domnul? Ce putem spune despre agendele de lucru ale comitetelor noastre – au fost ele în mod substanțial diferite? Au fost organizate ședințele după aceeași obișnuită ordine de zi? . . . Unii au declarat că Adunarea anuală din 1973 a fost cea mai semnificativă întrunire a Bisericii Adventiste de la 1888 încoace. Ne-a vorbit Domnul într-adevăr într-o manieră specială? Ne-a chemat El să continuăm pocăința și înnoirea noastră, sau a fost doar un val trecător? Am răspuns noi printr-o biruință durabilă asupra păcatului, sau am părăsit Takoma Park și ne-am întors acasă în aceeași experiență laodiceeană de dinainte? Ca să mă exprim în mod practic – au observat frații noștri colaboratori vreo diferență în viața noastră, când ne-am întors de la Adunarea anuală? Au sesizat vreo

schimbare soțiile noastre, soții și copiii noștri? Sunteți voi, anul acesta, mai aproape de idealul lui Dumnezeu, ca urmare a participării la Adunarea anuală de anul trecut? Este caracterul vostru mai aproape de caracterul lui Hristos, Modelul nostru? Sunteți voi mai binevoitori, mai atenți acum? Ați câștigat biruința asupra oricărei necurății, asupra temperamentului și vorbirii nestăpânite? A produs Adunarea anuală din 1973 vreo schimbare?

Probabil că întrebarea cea mai pătrunzătoare dintre toate este: Dacă membrii bisericii și conducătorii ei din fiecare nivel al administrației și din fiecare zonă au trăit aceeași experiență de care beneficiem noi, ne putem aștepta la revărsarea ploii târzii și la reînnoirea strigătului cu glas tare, *curând* – foarte curând? . . . Vreau să închei această lucrare! Vreau să-L văd pe Isus! Vreau să merg înainte, ca să-L cunosc pe Domnul, așa încât această mare luptă să poată fi încheiată odată pentru totdeauna! Cu doisprezece luni înainte, am realizat un început – un bun început. Mulțumim lui Dumnezeu pentru acel început. Dar un bun început nu e destul. O reînviore, odată pe an, la Adunarea anuală, deși este o binecuvântare, pur și simplu nu este destul. Reînviorearea noastră trebuie să se dezvolte într-o reformă durabilă! (Review and Herald, 30 ianuarie, 1975)

Acest puternic apel accentua câteva aspecte. În primul rând, recunoașterea rolului nostru în amânarea venirii Domnului Hristos. În al doilea rând, faptul că adunarea a constituit o încercare de a trata problemele nerezolvate de la 1888. Este de o importanță considerabilă să observăm că, în timpul acestor două adunări, nu s-a discutat nici măcar odată despre dublarea numărului de membri sau despre botezarea unui marelui număr menționat. Atenția a fost concentrată asupra reformei spirituale a inimii, așa cum îndemna solia de la 1888. În al treilea rând, s-a adresat chemarea la o schimbare de direcție în viața individuală și în biserică în ansamblu. A existat o înțelegere clară a faptului că nu putem „încheia lucrarea” prin programe mai bune sau printr-o tehnologie mai înaltă. Schimbarea priorităților a fost considerată unica speranță de a primi ploaia târzie a Duhului Sfânt.

Ca rezultat al acestui apel, Adunarea anuală de la 1974 a formulat și votat o declarație de misiune. Declarația a fost publicată pe prima pagină a revistei Review, sub titlul, „World Leaders in Annual Council Speak to the Church” (Conducătorii bisericii din întreaga lume vorbesc).

În calitate de conducători, simțim cu seriozitate că „chipul lui Isus” trebuie să se reflecte în mod clar, nu numai în viața personală a membrilor bisericii, dar și în predicile adventiste, în literatura adventistă și în instituțiile adventiste – școli, spitale și case de editură. Răspunsul la întrebarea: Ce este diferit cu privire la religia adventistă? trebuie să fie evident pentru toți cei care vin în legătură cu oricare dintre domeniile bisericii rămășiței. Scopul adventist este în primul rând calitatea și nu cantitatea. . . . Întrebarea, De ce Îl lăsăm pe Isus să aștepte? trebuie să planeze asupra fiecărei familii adventiste, asupra fiecărei adunări a bisericii, mică sau mare. Noi credem că Dumnezeu dorește să realizeze, prin această generație, ceea ce a dorit să realizeze de multe decenii. Credem că ar trebui să i se ofere lui Dumnezeu ocazia de a dovedi prin acest popor, astăzi, că harul Lui este suficient pentru a-i păzi pe oameni de cădere (vezi Iuda 24), că bărbații și femeile care trăiesc în mijlocul ispitei și păcatului pot învinge, așa cum a învins Isus (vezi Apoc. 3:21), iar calea vieții produce oamenii cei mai fericiți, mai buni și mai demni de încredere de pe pământ. . . . Când o generație întregă de adventiști de ziua a șaptea iau în serios intenția de a deveni tot ceea ce poate face harul lui Dumnezeu din ei, momentul deciziei finale a întregii lumi, pentru sau împotriva lui Dumnezeu, nu mai poate fi amânat multă vreme. (Review and Herald, 14 noiembrie, 1974)

Ce declarație remarcabilă și neobișnuită! Amânarea venirii lui Hristos nu se va încheia prin programe noi, prin eforturi mai energice în activitatea de evanghelizare sau prin dublarea numărului de membri ai bisericii, ci prin faptul că adventiștii de ziua a șaptea „devin o dovadă a ceea ce poate face harul lui Dumnezeu” cu privire la biruirea păcatului și ispitei. Când o generație de adventiști vor trata cu seriozitate propria lor religie, Satana va fi înfrânt în războiul contra lui Dumnezeu!

La o săptămână după aceea, Kenneth Wood, editorul publicației Review, comenta acest apel astfel:

A ignora solia este echivalent cu a vota o nouă amânare a venirii lui Hristos. Ascultarea ei înseamnă votul pentru grăbirea venirii lui Hristos. Solia a fost vestită ca un rod al apelului adunării din 1973. Formularea apelului a fost realizată pe temeiul acceptării următoarelor presupoziii: (1) Hristos ar fi putut veni cu mai multe decenii în urmă, (2) vina amânării îi aparține omului, nu lui

Dumnezeu, și (3) amânarea va continua până când secerișul pământului va fi copt – până când Dumnezeu va avea un popor care să dezvolte, caracterul lui Isus, prin credința lui Isus, și în felul acesta să dezică pentru totdeauna acuzația Satanei că Dumnezeu a fost nedrept în pretenția adresată omului de a asculta în mod desăvârșit legea Lui. . . . Noi credem că la Adunarea anuală, Duhul Său a început o lucrare care ar putea duce la venirea lui Hristos în zilele noastre. El a început să conștientizeze nevoia schimbărilor în biserică. Cu toate acestea, biserica este mare, iar schimbările necesită timp. Așa cum a subliniat cineva, o barcă poate fi întoarsă înapoi cu ușurință, dar ca să întorci un vapor oceanic este nevoie de timp. Totuși, poate fi întors! Dacă Dumnezeu caută să întoarcă această biserică spre pocăință, înviorare, reformă și spre lume – prin luminarea mărturisirii și, dacă poporul lui Dumnezeu este dispus să coopereze, începând cu conducătorii, schimbările pot fi realizate, iar lucrarea poate fi încheiată! (Review and Herald, 21 noiembrie, 1974).

Încă odată, observați accentul pe schimbarea de direcție a bisericii. Ca să existe vreo speranță a revenirii apropiate a lui Hristos, marele vapor oceanic, identificat ca fiind Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, trebuie orientat într-o direcție diferită. În același editorial, fratele Wood adresa o avertizare serioasă:

Dar, dacă poporul și conducătorii nu sunt preocupați de intenția lui Dumnezeu, dacă sunt mulțumiți să rămână în lumea aceasta și dacă sunt satisfăcuți cu „agendele de lucru obișnuite”, atunci, așa cum a arătat președintele Conferinței Generale, la Adunarea anuală recentă [1973 și probabil 1974], se va vorbi și despre generația noastră ca despre aceea de la 1888. Nu ne putem gândi la ceva mai trist. Cât de tragic ar fi dacă L-am dezamăgi pe Dumnezeu și dacă, privind în urmă, teologii și istoricii adventiști din viitor, ar fi nevoiți să considere timpul nostru ca fiind o ocazie pierdută, un timp în care Mișcarea Adventistă nu a împlinit așteptările lui Dumnezeu. Aceasta nu trebuie să se întâmple!

Știți ce s-a petrecut de fapt în anii de după 1888? Noi am încuiat și am baricadat ușa în fața Duhului Sfânt. Dacă Domnul Hristos ar fi dorit să vină atunci, noi L-am fi tratat așa cum L-au tratat iudeii la prima venire. Noi i-am dat lui Satana ocazia de a înainta în lucrarea lui de tulburare a popoarelor lumii acesteia. I-am spus lui Dumnezeu că nu-Și poate încheia marea luptă tocmai acum. De ce? Datorită mândriei părerilor personale, a mândriei poziției ierarhice și a refuzului de a recunoaște greșeala. Aceasta voia să spună fratele Pierson când declara că

am putea experimenta în generația noastră un al doilea 1888. Fratele Wood și fratele Pierson adresau bisericii apelul de a învăța lecțiile perioadei de la 1888, ca să evităm repetarea aceluiași greșeli.

Într-un alt editorial, referindu-se la trecut, fratele Wood vorbea despre Adunarea anuală din 1973:

Noi credem că apelul a avut o importanță neobișnuită și că Dumnezeu îl folosește pentru a crea o nemulțumire sfântă în interiorul bisericii – o nemulțumire cu privire la realizările spirituale ale bisericii, cu privire la progresul ei și cu privire la unele măsuri administrative, ținte și priorități. Credem că această nemulțumire determină la auto-examinare și că va conduce la un studiu mai profund al Cuvântului lui Dumnezeu, la o mai strânsă relație cu Dumnezeu, la o înțelegere a neprihănirii prin credință, atât ca doctrină, cât și ca experiență, la o dorință fierbinte după revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie, la schimbări drastice în multe instituții denominaționale și la o acțiune misionară mai bine conturată și mai puternică. Dar, dacă membrii și conducătorii bisericii nu reușesc să înțeleagă și să accepte una dintre premisele fundamentale pe care a fost întemeiat apelul, și anume, că este posibil să grăbim sau să amânăm cea de a doua venire a lui Hristos, se vor vedea rezultate puține, sau chiar nici unul (Review and Herald, 28 februarie, 1974)

Ideea exprimată aici este de o importanță crucială – noi trebuie să acceptăm adevărul că data revenirii lui Hristos este influențată, fie pozitiv, fie negativ, de acțiunile noastre ca biserică, pentru că, dacă acest adevăr nu este acceptat, apelul este lipsit de sens. După cum intrarea lui Israel în țara făgăduită a fost influențată de către propriile lor decizii, tot astfel intrarea rămășiței în Țara făgăduită este influențată de către deciziile ei. Avem nenumărate dovezi inspirate cu privire la ideea aceasta și, dacă refuzăm să o credem, vom continua să așteptăm în zadar ca Dumnezeu să-Și îndeplinească marea lucrare. Realitatea dureroasă este aceea că Dumnezeu a așteptat și așteaptă de mai bine de o sută de ani ca noi să pășim alături de El. Fratele Wood accentua ideea că nu trebuie să fim prea mulțumiți de lucrarea bună pe care o realizăm, îndeosebi atunci când privim la creșterea noastră numerică. El sugera că în instituțiile noastre vor fi necesare „schimbări drastice”. Oare nu ar trebui să ne amintim care au fost planurile și scopurile lui Dumnezeu la înființarea acestor instituții și să vedem unde ne-am abătut de pe cale – în mare parte, ca rezultat al respingerii soliei de la 1888? Dacă suntem cu adevărat serioși cu

privire la faptul că reprezentăm biserica rămașiței din profeție, trebuie să întreprindem acțiuni „drastice” pentru a începe o reînviore și o reformă adevărată atât timp cât ușa harului este încă deschisă.

În 1973, apelul Adunării anuale a fost intitulat, „Un apel fierbinte” și publicat pe prima pagină a revistei Review. Probabil că aceasta a constituit cea mai directă și mai precisă declarație tipărită vreodată în publicațiile noastre din ultimii ani.

Dumnezeu așteaptă să apară o generație de adventiști care să demonstreze că oamenii pot urma calea vieții aici pe pământ, că Domnul Isus nu a fost un exemplu care depășește potențialul urmașilor Lui, că harul Său este în stare să ne păzească de orice cădere și să ne înfățișeze înaintea Lui fără pată și fără zbârcitură” Iuda 24.

Fiecare membru al bisericii Laodiceea are nevoie ... de o predare adevărată și deplină a vieții și a voinței față de autoritatea divină a Bibliei și față de Spiritul Profeției – o predare care poate fi numită chemarea la schimbări revoluționare în modul de viață personal și în măsurile și practicile administrative ale bisericii. Fiecare membru trebuie să recunoască faptul că, fie grăbește, fie întârzie venirea Domnului Hristos. . . . În calitate de conducători participanți la această Adunare anuală, am recunoscut în mod onest faptul că există inconsecvențe între predicarea și practicile bisericii, și că îngăduirea în continuare a acestor inconsecvențe va conduce în mod implicit la amânarea realizării depline a misiunii bisericii și a venirii lui Hristos. . . . Ignorarea sau respingerea sfaturilor lui Dumnezeu ar putea fi pe drept definită ca un act de nesupunere care va afecta modul în care privim și așteptăm venirea Domnului.

Observați cuvintele și ideile dramatice ale acestui apel. Avem nevoie de „schimbări revoluționare” în modul nostru de viață și în practicile bisericii. Aceasta nu este doar o ajustare ușoară a ceea ce deja realizăm, astfel încât să putem elimina micile deficiențe. Conducătorii noștri au sugerat că trebuie să se producă schimbări majore ale modului în care ne organizăm agenda de lucru, ca biserică. Inconsecvențele noastre, datorate faptului că nu am ascultat sfaturile lui Dumnezeu, reprezintă o „nesupunere”, iar dacă sunt lăsate necorectate, vor continua să amâne revenirea lui Hristos. Acestea sunt cuvinte puternice venite din partea conducătorilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Dar astăzi, cei care folosesc exact aceleași cuvinte sunt

considerați oameni lipsiți de loialitate care produc dezbinare. Oare este posibil ca mândria părerilor personale și imaginea publică să fi ocupat încă odată locul central în inima Adventismului?

În apelul lor, conducătorii bisericii au indicat, printr-un act curajos și foarte neobișnuit, anumite domenii specifice în care ne aflăm într-o poziție de nesupunere față de Dumnezeu.

Ei au atras atenția asupra nevoii unei mai mari atenții în păzirea Sabatului, în administrarea darurilor care îi aparțin lui Dumnezeu, în păzirea porților sufletului și în aplicarea principiilor vaste și precise ale viețuirii sănătoase. . . . Aceste grupuri de studiu au indicat, de asemenea, dovezi ale scăderii moralității, inclusiv în privința atitudinii mai mult decât incidentale, față de divorț și recăsătorire. S-a exprimat îngrijorarea față de tendința crescândă de a imita lumea în îmbrăcăminte și ornamentații. Aceste grupuri de studiu au examinat întregul spectru al domeniilor de activitate instituțională a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și au adus dovezi care evidențiază faptul că unele dintre aceste instituții își pierd în anumite privințe caracterul lor distinctiv ca instrumente ale înaintării lucrării lui Dumnezeu pe pământ. . . . Este cunoscut faptul că, într-un veac al dezvoltării conștiinței sociale și al schimbărilor este posibil ca instituțiile adventiste să fie implicate în acțiuni care beneficiază de o mare apreciere, dar pe care le pot realiza și cei aflați în lume, în timp ce biserica rămășiței neglijează lucrarea pe care nu o poate face nimeni altcineva în afara ei. . . . Unul dintre cele mai mari pericole care amenință instituțiile noastre de învățământ superior este reprezentat de teologiile și filozofiile contrafăcute, care ar putea fi asimilate în mod inconștient de către studenții noștri din instituțiile neadventiste, și care, la întoarcerea lor ca profesori, să aducă „vinul” Babilonului în școlile noastre (Apocalipsa 14:8-10; 18:1-4). Este de asemenea cunoscut faptul că există o amenințare constantă la adresa creșterii spirituale, prin sporirea invențiilor destinate confortului, ridicarea nivelului de trai și dorința după o remunerație egală cu aceea oferită de lume. . . .

În timp ce Adunarea anuală a evaluat aceste aspecte și altele legate de viața poporului lui Dumnezeu și a instituțiilor bisericii, s-a ridicat întrebarea, în ce măsură și în ce sens reprezintă toate acestea o nesupunere față de autoritatea și voința lui Dumnezeu, exprimată în mod clar prin Cuvântul Său și prin scrierile Spiritului Profeției. Fără a condamna pe nimeni, adunarea invită poporul lui Dumnezeu de pretutindeni să răspundă apelului la reînviore și reformă – să întreprindă orice schimbare care pare necesară pentru a face ca biserica să fie în stare să-L reprezinte corect pe Domnul Hristos și să împlinească misiunea Lui unică. . . .

Delegații acestei Adunări anuale din 1973 extind următorul apel, adresându-se tuturor lucrătorilor și membrilor bisericii din întreaga lume. . . . Renunțați la spiritul nesupunerii care a influențat prea mult vreme oamenii și deciziile bisericii. (Review and Herald, 6 decembrie, 1973).

Un alt motiv de îngrijorare al Adunării anuale a fost dezvoltarea tendinței instituțiilor noastre de a participa la acțiuni demne de apreciere prin care se afirmă instituțiile lumești (războiul împotriva drogurilor, etc.), în timp ce neglijează acele domenii de activitate pe care nu le poate face nimeni altcineva în afara rătășitei (tratamente naturale, lucrarea misionară medicală, etc.). Este întotdeauna ceva obișnuit să ne lăsăm prinși de valul popularității, și să cedăm ispitei de a ne concentra energiile asupra acestor activități care se bucură de mare apreciere. Trebuie să ne amintim cine suntem și ce ne străduim noi de fapt să realizăm prin „faptele noastre bune”. Biserica rătășitei are un scop și o misiune diferită de orice altă organizație de pe pământ, iar noi trebuie să ne concentrăm asupra motivelor fundamentale ale existenței noastre.

În apelul la încetarea nesupunerii din mijlocul nostru, Adunarea anuală spunea că trebuie „să întreprindem orice schimbare care pare necesară pentru revenirea la ascultarea de îndrumările lui Dumnezeu”. Aceasta este, încă odată, o chemare la o schimbare totală în multe dintre activitățile și programele noastre, ca să ne putem bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrării noastre. Este foarte ușor să confundăm creșterile numerice cu aprobarea lui Dumnezeu. Grija noastră neîncetată trebuie să fie aceea de a ne așeza într-o relație corectă cu Dumnezeu, de a fi ascultători față de voia Lui, ca să putem intra în lumina binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Lecții din istoria noastră

Trebuie să ne amintim în mod continuu că reînvierea nu vine niciodată fără reformă. Dacă reînvierea este menită să transforme cu adevărat viața noastră și biserica, atunci vom fi nevoiți să schimbăm un mare număr de lucruri care se petrec astăzi. Dumnezeu nu va trimite niciodată măsura deplină a harului Său (Duhul Sfânt în ploaia târzie), în timp ce noi rămânem neascultători în diferite domenii. Conducătorii din 1973-74 ai bisericii noastre, au înțeles cu claritate aceste imperative, dar eu mă întreb dacă viziunea noastră este la fel de bine conturată.

Creșterea numerică și prestigiul par să domine gândirea noastră, iar apelurile la reformă și ascultare sunt percepute adesea ca fiind o lipsă de loialitate și acte dezbinatoare. Orice apeluri la o reînviore adevărată trebuie să adreseze și o chemare la reformă în privința unor acte concrete de neascultare.

Reînviorearea, îndeosebi cea mai mare dintre toate reînvioreările spirituale din istorie – ploaia târzie – va fi întemeiată pe adevăr și niciodată pe un amestec de adevăr și eroare. Eroarea distruge și dezbină întotdeauna. Acesta este unica rațiune principală a pluralismului și fragmentării noastre contemporane. Dumnezeu nu va fi niciodată justificat prin intermediul erorii. Numai adevărul poate așeza tronul lui Dumnezeu și destinul bisericii rămășiței pe o temelie sigură, o temelie care să nu poată fi zguduită de atacurile Satanei. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile asupra înțelegerii adevărului așa cum ni l-a dat Dumnezeu, nu așa cum au încercat să-l intuiască mințile omenești. Și trebuie să fi suficient de onești pentru a recunoaște că nu am înălțat și nu am trăit acest adevăr suficient de bine până acum. Dacă nu ne umilim inimile noastre mândre și nu ne pocăim de mândria părerilor personale, noi – această generație – nu vom putea niciodată primi ploaia târzie.

Îmi este foarte teamă că, la o sută de ani după respingerea soliei de la 1888, încă nu am învățat lecțiile pe care Dumnezeu a dorit să le învățăm din experiența aceea. Mândria părerilor personale și mândria poziției ierarhice par a fi chiar mai puternice decât au fost în zilele lui Butler și Smith. În 7 ianuarie, 1988, Adventist Review a publicat o ediție comemorativă 1888. La pagina 21 se afla un ghid al evenimentelor și materialelor aniversare. Cuvântul „aniversare” apărea de nouă ori într-o coloană și jumătate. Ce aniversăm noi? În mod obișnuit, aniversăm victorii și mari evenimente. Sărbătorim evenimente care ne-au produs bucurie și pe care am dori să le repetăm. Oare aceasta să însemne anul 1888? Oare au aniversat izraeliții care au rătăcit patruzeci de ani în pustie, evenimentul nefericit de la Cadeș-Barnea, unde, datorită neascultării, cu excepția a celor doi, au fost condamnați cu toții să moară în pustie? Cadeș-Barnea și 1888 reprezintă exact același lucru. Dacă ar trebui să învățăm cea dintâi lecție a istoriei, atunci aceasta este lecția pocăinței pentru ceea ce s-a întâmplat la 1888. Pocăința noastră nu este în primul rând pentru păcatele de acum o sută de ani, ci pentru că astăzi continuăm să comitem aceleași păcate ale îndărătniciei și mândriei prin care întârziem și mai mult împlinirea planului lui Dumnezeu. Dacă ne gândim la ceea ce am realizat până acum, putem spune că nu ne-am pocăit. Când vom regreta în mod sincer mulțumirea de sine și mândria noastră laodiceeană și, când ochii noștri vor vedea în mod clar ce am fi putut fi, în viața noastră personală și în viața bisericii

se vor produce schimbări radicale. Noi nu fi niciodată aceeași.

În mod tragic, în ediția comemorativă a revistei Review, nu a existat nici o recomandare de a citi soliile lui Jones și Waggoner. Nici măcar una! În ediția din noiembrie 1984 a aceleiași publicații, a apărut următoarea declarație: „În 1888, la pre-sesiunea Adunării pastorale, Biserica Adventistă s-a orientat într-o direcție ascendentă. De atunci biserica nu a mai fost aceeași. Adunarea pastorală din 1985 urmează tradiția celei din 1888”. Dacă credem cu adevărat că biserica noastră s-a orientat într-o direcție ascendentă în 1888, atunci nu am învățat cea dintâi lecție a istoriei noastre. Cum ne putem noi pocăi de ceva pe care îl percepem ca fiind o mare victorie?

Într-o ediție comemorativă a revistei Ministry (februarie, 1988) se află următoarele observații:

Cu siguranță, biserica a crescut ca mărime. La acea sesiune a Conferinței Generale [1888], erau mai puțin de 100 de delegați. Astăzi, numărul delegaților este atât de mare, încât nu ne mai putem aduna într-o mică biserică, ci trebuie să căutăm, pentru sesiunile Conferințelor noastre Generale, cele mai mari amfiteatre ale lumii. În 1890, în lume, existau mai puțin de 30.000 de adventiști. Astăzi sunt mai mult de 5 milioane. Biserica se roagă ca Dumnezeu să ne conducă la botezarea a două milioane de suflete prețioasă între 1985 și 1990, iar eu îi invit cei care spun că biserica eșuează, să devină o parte a succesului. (p. 62)

Aceste cuvinte seamănă cu apelul rostit la Conferința biblică din 1952, dar total opus față de apelurile Adunărilor anuale din 1973 și 1974. Concentrarea asupra câștigării de suflete și creșterii numerice este mult mai populară decât schimbarea strategiilor și practicilor noastre de la nesupunere, la ascultare. Când vom trata cu seriozitate primirea ploii târzii, nu vom mai vorbi despre dublarea numărului de membri ai bisericii. Singurul nostru interes va fi justificarea numelui lui Dumnezeu în marea luptă contra Satanei. Vom dori să punem capăt oricărei neascultări personale și colective pe care Satana ar putea să o folosească drept acuzație împotriva lui Dumnezeu. Preocuparea noastră pentru justificarea lui Dumnezeu va deveni mai importantă decât dorința de a fi mântuiți. Tot ceea ce va conta pentru poporul lui Dumnezeu este ca domnia Satanei pe această planetă, să ajungă la o încheiere rapidă. Tot ceea ce spunem sau facem, va avea o semnificație numai în măsura în care contribuie la atingerea acestui obiectiv.

Soluțiile sugerate astăzi în vederea rezolvării problemelor bisericii au un singur element comun cu atitudinea manifestată la 1888. Ele sunt metode omenești, bazate pe mândria omenească asociată cu lipsa implicată a dispoziției de a recunoaște greșelile majore. O singură soluție oferă speranța succesului, iar aceasta se regăsește în sfaturile conducătorilor bisericii noastre în 1973 și 1974. Ele chemau la predarea caracterului, biruința asupra păcatului, nemulțumirea față de progresul bisericii până la acea dată, și la toate „schimbările revoluționare” care ar putea fi necesare pentru a ne conduce înapoi, la deplina armonie cu voința exprimată a lui Dumnezeu. Aceasta este calea. Sunt provocări serioase și directe, lipsite de orice mândrie omenească care să ne determine să protestăm afirmând cât de mult bine facem pretutindeni în lume. Conducătorii noștri ne-au cerut să fim cât se poate de cinstiți cu noi înșine și să-L lăsăm apoi pe Dumnezeu să preia conducerea deplină odată pentru totdeauna.

Nu este de mare folos să începem să arătăm cu degetul spre cei care greșesc. Avem suficiente lucruri de care să ne preocupăm în cadrul propriei noastre sfere de influență. Am fost mulțumiți să-i lăsăm pe alții să gândească în locul nostru și am fost mulțumiți de propria noastră bogăție. Am fost mulțumiți cu făgăduințele lui Dumnezeu care ne asigură că va duce corabia în port. Dar L-am lăsat pe Dumnezeu să aștepte în atât de multe privințe. Acum este timpul să ne întrebăm: „Cum am întârziat eu venirea Ta, Doamne? Ce dorești Tu să fac? Mă pocăiesc de atitudinea mea nepăsătoare și indiferentă. Voi sacrifica mândria părerilor mele în favoarea voinței Tale”. Atunci, neprihănirea prin credință nu va mai fi doar o doctrină, ci va deveni o experiență personală. Numai atunci vom putea fi siguri că 1974 și timpul petrecut până ziua de astăzi nu vor mai constitui un alt 1888, în istoria poporului lui Dumnezeu. Anii în care trăim pot fi reprezentați, sau cel mai trist eșec din istoria adventistă, sau cel mai strălucit succes pe care l-am cunoscut vreodată. Generația actuală poate recupera eșecurile trăite cu o sută de ani în trecut și poate pregăti calea revenirii triumfătoare a Regelui nostru. Hotărârea se află mâinile noastre. Oare ce fel de hotărâre va fi?